

27. A VÉGIDŐ EVANGÉLIUMÁNAK ÜZENETE

Jel. 14,6.

I. Angyal, az ég közepén

Az itt kezdődő jelenetsor egy láncszemként illeszkedik ahhoz a próféciai sorozathoz, amely a 12. fejezet első versével vette kezdetét. A sárkány „*ama régi kígyó*” és az „*asszony*”, vagyis az Egyház küzdelmének utolsó fázisát ismerhettük meg ebben a bemutatásban. Eddig az került bemutatásra, hogy korszakról-korszakra mit tesz Sátán az Egyház ellen. Most pedig arról kapunk kinyilatkoztatást, hogy mit tesz Isten és az Egyház azért, hogy Sátán szándékai megghiúsuljanak. A három angyal üzenete ugyanis nem más, mint Sátán megtévesztő szándékának a leleplezése az emberek előtt.

Isten a Szentírás utolsó könyvében nyilatkoztatja ki, hogy mit kell magába foglaljon a végidőben meghirdetésre kerülő örökkévaló evangélium, amiről már Jézus is prófétált, miszerint: „*az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el a vég*” (Mt. 24,14.). A Jelenések könyvének hármas angyali üzenete foglalja magába az örökkévaló evangélium üzenetének azt a részletét, amit a végidőben hangsúlyozottabban kell hirdetni az embereknek. A színre lépő angyalnál ugyanis „*az örökkévaló evangélium van, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot*” (6. vers).

A Jelenések könyvének 14. fejezete az ember Fiának dicsőséges visszajövetelével zárul, azzal a nagy aratással, amiről Jézus már a példázataiban is beszélt. A példázatában használt jelképeket maga Jézus értelmezte, amikor azt mondta: „*az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok*” (Mt. 13,39/b.). A nagy aratás eseménye előtt azonban három angyal kerül bemutatásra, akiknek Isten hírnökeiként az örökkévaló evangéliumot kell hirdetni az egész földön, „*minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek*” (6. vers).

Az itt bemutatásra kerülő „*angyalok*” elsősorban csak szimbolikus képek, a Jelenések könyvében található többi jelképhez hasonlóan. Azokat az embereket jelképezik, akik ebben a történelmi korban készek az örökkévaló evangéliumot képviselni, elmondani mindenkinek. Azokat az embereket jelképezik, akik Istentől kapott megbízatásuknak érzik ennek az üzenetnek a hirdetését. A korabeli advent úttörők így nyilatkoztak erről:

„Hithirdetésünkre úgy tekintünk, mintha az angyal kiáltása volna, aki kijelentette, hogy *'eljött az Ő ítéletének órája'*” (Jósiás Litch: Advent Shield 1. sz. 86. 1844.)

„A hitoktatók olyan osztályát jelképezi, akik megbízást kaptak Istentől, hogy megismertessék embertársaikkal azokat a különleges igazságokat, amelyeket

az angyal üzenete tartalmaz.” (Uriach Smith: Gondolatok a Jelenések könyve felett Jel. 14,6-12-höz adott magyarázat)

Az evangélium üzenetét különböző módon vihetjük az emberek felé. Egyrészt az Istentől kapott beszéd képessége lehetővé teszi részünkre, hogy mindenkinek elmondhatjuk Isten szeretetét, és megmentő kegyelmét. Ha *„közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van”* (Róm. 10,8.), mondja Pál, akkor ami a szádból kijön és megszólal, az a szívedből jöjjön elő.

„Ha a bűnösöket rávezethetnénk, hogy vágyakozó tekintettel nézzenek fel a keresztre, ha csak egyszer megláthatnák a megfeszített Krisztust, akkor felismernék az isteni irgalom mélységét, és a bűn szörnyű terhet.” (AT 141,3.)

Az Isten által adott fontossági sorrendben azonban nem a beszéd áll az első helyen, hanem a személyes életünk példaadása. *„Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Mt. 5,16.).

Ebben a szolgálatban Isten *„azt nézi, hogy mennyire ügyelünk a krisztusi lelkültre, és hogy a munkánkban mennyi a krisztusi hasonlóság. Inkább a tevékenységünkben megnyilvánuló szeretetre és hűségre tekint, mint arra, hogy mennyit végeztünk.”* (EGW: KP 301,1.)

„Aki kereszténynek bizonyul a magánéletében, énjének naponkénti átadásában, szándékainak őszinteségében, gondolatainak tisztaságában, a szelídségben ha ingerlik, hitben és kegyességben, a kicsiny dolgokban való hűségben, aki családjában igazán Krisztust képviseli, az becsesebb lehet Isten előtt, mint a feldicsért misszionárus, vagy a mártír.” (EGW: KP 301-302.)

Az angyalokra való hivatkozás azonban azt is jelenti, hogy Isten hatalmas mennyei angyalokat bíz meg azzal, ügyeljenek arra, hogy az üzenet minden nemzetséghez, ágazathoz, nyelvhez és néphez eljusson.

Az a tény pedig, hogy ez az angyal *„az ég közepén”* (6. vers) repül, azt akarja jelezni, hogy az angyal munkássága és üzenete az egész világra kiterjedő mozgalom kell legyen. Ennek a mozgalomnak addig kell fejlődnie, amíg minden ember meghallja és megismeri a hirdetett üzenetet. Úgy az első, mint a harmadik angyal üzenete is *„nagy szóval”* (7; 9. vers) hirdettetik. A hangos szó pedig azt akarja jelezni, hogy az üzenet oly módon lesz hirdetve, hogy azt minden ember meghallhassa. Ugyanakkor az üzenet sürgető fontosságát is jelzi a *„nagy szó”*. Amikor egy parancsnak nyomatékot szeretnének adni az emberek, akkor általában felemelik a hangjukat. Így történik ez az angyalok üzenetének esetében is.

II. A nagy küzdelem

A Jelenések könyvének ez a látomás-sorozata arról számol be, hogy a Mennyben valamikor egy gigantikus küzdelem vette kezdetét, Mihály és angyalai, illetve Sátán

és angyalai között. Noha Sátán akkor elveszítette csatáját, és ezért ki is vettetett a Mennyből, az Isten elleni küzdelmét azonban nem fejezte be, hanem ettől kezdve itt közöttünk, az emberek között folytatja azt tovább. Sajnos, az ember lakta Föld lett ennek a nagy küzdelemnek a színtere, ahol Sátánnak újabb lehetőség adatott az Isten ellen felhozott vádjainak bizonyítására, és az elveinek kifejtésére. Ebben a küzdelemben Jézus az Istenség képviselőjében „Mihály”-ként vette fel a küzdelmet a lázadó angyalfejedelemmel, Luciferrel szemben.

Ennek a küzdelemnek a csúcspontja a Golgotán következett be, amikor Krisztus végleg legyőzte Sátánt, és ezzel örökre megpecsételődött Sátán sorsa, valamint a Mennyből való kivетtetése, hogy végül a teljes megsemmisülésben nyerje el méltó jutalmát. *„Felele Jézus és monda:… Most van e világ kárhozzatása; most vettetik ki e világ fejedelme”* (Jn. 12,31.). *„Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből”* (Lk. 10,18.). Sátán azonban vesztésként sem adta fel a küzdelmét, és most az emberi családot felhasználva próbálja győzelemre vinni a már elvesztett ügyét. Ennek érdekében a végső ütközetben minden embert kényszeríteni akar arra, hogy a fenevad nevezetű valláspolitikai hatalmon keresztül mindenkitől imádatot erőszakoljon ki magának.

Az első angyal üzenetében viszont az Isten válasza fogalmazódik meg, Sátán erőfeszítéseivel szemben, amelyben mindenkit arra kér, hogy ne mást, hanem csak a teremtő Istent imádjá. Ezzel kimondatlanul is a Tízparancsolat első és második parancsolatára irányítja a figyelmünket, vagyis *„Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem”* (2Móz. 20,3.), és ne próbáld ember készítette tárgyi eszközök közbeiktatásával imádni az Istent. Később ezért mondja a harmadik angyal is azt, hogy akik Isten mellett maradnak ebben a küzdelemben, azok *„megtartják az Isten parancsolatait”* (12. vers).

Az első angyal üzenete az Istennel való kapcsolat helyreállítására szólítja fel az emberi család tagjait. Annak a kapcsolatnak a helyreállítására, amit az Édenben rontottunk és veszítettünk el.

Mivel a hármas angyali üzenet leírásában azt találjuk, hogy a föld lakosainak az *„örökkévaló evangéliumot”* kell hirdetni, ezért nekünk is azt kell benne megkeresnünk. Nekünk adventistáknak sokszor mondják, hogy törvényközpontúan gondolkodunk, mivel az üzenetünk sarkalatos tételei is az Isten törvényének helyreállítását és érvényesítését fogalmazzák meg. Valójában viszont mi még a törvényben is igyekszünk megtalálni az evangéliumot, amely Krisztusra irányítja a figyelmünket (lásd: 32/II-III. pontokat). A törvény prédikálása Krisztus nélkül száraz tantétellé válik, ezért szükség van arra, hogy még a törvény kinyilatkoztatásában is képesek legyünk megtalálni Jézust, és amikor ez sikerült, akkor Őt kell bemutatnunk másoknak is.

III. A végidő evangéliuma

Az „örökkévaló evangélium” (6. vers) meghatározás azt jelenti, hogy ebben az utolsó időben az evangélium még mindig ugyanaz, mint ami kezdetben volt. Az emberiség megmentésének szolgálatát csupán egy evangélium biztosítja. Más evangélium nem volt, és nem is lesz soha. Ez az evangélium lesz érvényben mindaddig, amíg csak egyetlen ember is létezik, aki megmentésre szorul.

Édenben még csak ígéretként hangzott el az „*asszony magva*” (1Móz. 3,15.) kijelentés, mint örömhír. Ábrahám viszont már tudta azt is, hogy ebben a megígért magban áldatnak meg a föld minden nemzetségei (1Móz. 26,4.). Keresztelő János pedig már úgy beszélt róla, mint „*Isten Bárányáról*”, aki elveszi a világ bűneit. A megfeszített és feltámadt, majd az Isten jobbján trónoló Krisztusról szóló hír ugyanaz az evangélium, mint az utolsó időben ítéletet tartó, és eljövendő királyok Királyáról szóló üzenet.

Noha Isten szolgálói a múltban is tanították az örökkévaló evangéliumot, de mindig a saját korukra való különleges alkalmazással. Sohasem tanították abban a vonatkozásban, ahogyan azt a Jelenések könyvének három angyala alkalmazza. Ez az üzenet olyan területet érint, és tesz hangsúlyossá az örökkévaló evangéliumból, amely eddig még nem volt esedékes az emberi családnak. Meg sem érthették volna addig, amíg a hirdetésének ideje el nem érkezett, az Isten előre elgondolt terve szerint.

Ez az evangélium azt mondja el, hogy a megváltás tervének beteljesülésében elkezdődött a visszaszámlálás, a bűn világának a vége nemsokára elérkezik. Isten ugyanis megkezdte az emberi család megítélését, „*mert eljött az ő ítéletének órája*” (7. vers), aminek következtében kiderül, hogy minden olyan emberi erőfeszítés, amely a saját dicsőségét kereste és próbálta érvényesíteni Isten előtt, az végleg összeomlik. Csak azok maradhatnak meg, akik igyekeztek megtartani „*Isten parancsolatait és Jézus hitét*” (12. vers), akiknek életében beérlelődhetett „*a szentek békeességes tűrése*” (12. vers), mint a Szentlélek gyümölcse. Ezért Isten, az örökkévaló evangélium üzenetében, mintegy utolsó lehetőségként, szeretné felajánlani segítségét az embereknek, amely által megmenthetik lelküket a kárhozattól, hogy az örök életet nyerjék el.

Bár a három angyal az örökkévaló evangéliumot hirdeti, mégis elmondhatjuk, hogy üzenetük ennek ellenére sajátosan új. A múltban Isten szolgálói tanították az örökkévaló evangéliumot, de a saját korukra való különleges alkalmazással. Sohasem tanították azonban abban a vonatkozásban, ahogyan azt a három angyal alkalmazza. Ez az üzenet annak a jövendölésnek az üzenete, amely eddig még nem volt esedékes a világnak.

Jézus azt mondta, hogy „*az Isten országának ez az evangéliuma*” (Mt. 24,14.) bizonyáságul fog hirdettetni az emberek között. Ez mindenekelőtt azt jelenti, ügyelned kell arra, hogy amit látnak és hallanak tőled az emberek, az bizonyágtétel

legyen. Vagyis legyen meggyőző erő az általad képviselt üzenetben. Érezzék és lássák azt, hogy nem betanult leckét mondasz fel, hanem a személyesen átélt tapasztalatod bizonyágtételét hirdeted és mondod. Ez azt is jelentheti, hogy a bizonyágtételed ellene szóló bizonyság is lehet. Mert ha te megfelelő módon tettél bizonyágot Isten szeretetéről és hatalmáról, akkor többé már nem mondhatja azt, hogy ő még nem hallott róla. Ezért ha nem enged lelkében a Szentlélek készítésének, akkor Isten ítéletében ellene szóló bizonyság lesz az, amit általad hirdetett felé Isten.

Az Isten országának evangéliumáról szóló bizonyágtételed azonban a te számodra is egy nagyon fontos esemény. Ez a bizonyágtétel az üdvösségre jutásod egyik kikerülhetetlen feltétele. Jézus ugyanis csak akkor lesz személyes közbenjáróddá az Atya előtt, ha te is kész vagy képviselni Őt az emberek előtt, kész vagy megvallani Őt. *„Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; Aki megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az én mennyei Atyám előtt”* (Mt. 10,32-33.).

De nem mindegy, hogy milyen a vallástételed, amivel megszólítod az embereket, amivel bizonyágot akarsz tenni előttük. Vannak olyan keresztények, akik elől szinte már menekülnek az emberek, mert olyan erőszakosak. Mert mindenáron meg akarják tömni a másikat a saját hitbeli dolgaikkal. Mások pedig nem tudják az Isten üzenetét evangéliumként hirdetni, hanem csak félelmet kiváltó ítéletként, sokszor csak furkósbotként.

Ezért tedd fel magadnak a kérdést, hogy a te bizonyágtételed milyen, hogyan hat az emberekre, hogyan fogadják, miként viszonyulnak hozzád, amikor Isten üzenetét képviseled? De ne te válaszold meg ezt a kérdést, hanem engedd, hogy a veled kapcsolatba kerülő emberek adjanak rá választ, ezért figyeld a reakciójukat. Tanulj meg vallást tenni Jézusról úgy, hogy általa üdvösségre tudjál vezetni embereket. Krisztus azt szeretné, ha *„az Ő ismeretének jó illatát minden helyen megjelenethetné általunk”* (2Kor. 2,14.). Ezért legyen a te életed is ilyen jó illat, amely kellemes és vonzó, annyira, hogy keressék az emberek a veled való közösség lehetőségeit. Vagyis, ha részt akarsz venni a végidő evangélizációs munkájában, akkor ne mást, hanem evangéliumot hirdess az emberek felé, vagyis jó hírt, az Isten által kinyilatkoztatott örömhírt.

„Krisztus szent kötelességet bízott az egyházra. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, melyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik megismertetik a világgal lelkületét és jellemét. A világnak pedig legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberi lények által nyilvánuljon meg. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.” (EGW: AT 411,3.)

Mivel az emberi család a bűneset miatt veszítette el bensőséges kapcsolatát Istennel, ezért Isten az evangélium üzenetében mondja el a helyreállítás módjának egyetlen lehetőségét. A végidő evangéliuma, a Jelenések könyvében található hármaskori üzenetben ezt akarja elmondani.